

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőndő a béke emberéé”

XXII. (LXXXII.) 25. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. JÚNIUS 18.

A mi Közbenjárónk

„Egy a közbenjáró Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért”
(1Tim 2:5-6).

Az Úr Jézusról, mint közbenjáróról olvashatunk a fenti idézetben. Ezt az apostoli korban örömmel vallották, így tekintettek Urunkra. Boldog az, aki napjainkban is megtartja ezt a kapcsolatot Vele.

Szükség van-e közbenjáróra? Erre a mindennapi élet eseményei megadják a választ. A legkisebb problémáktól a legnagyobbig jó, ha van valaki, aki a járatlan, tájékozatlan embert kíséri, eligazítja. Milyen jó volt Izraelnek, amikor Eszter vállalta a közbenjárói szolgálatot megmaradásuk érdekében, amikor Hámán a kiirtásukat tervezte és már az engedélyt is megszerezte. Eszter közbenjárására Ahasvérus király megváltoztatta Hámán tervét, így menekült meg a zsidó nép.

János 12:21-ben olvassuk, hogy a görögök szeretnék volna Jézust látni. Fülöp és András voltak a közvetítők, vagy közbenjárók, hogy találkozhassanak az Úrral.

Isten és ember között olyan nagy a távolság és olyan nagy a közbevetés, hogy csak közbenjáró által lehetséges ennek áthidalása. Ő szent, tökéletes, igaz; viszont az ember bűnös. Az Édenben elveszített istenközeliség után szíve mélyén vágyakozik az ember. Hogyan lehetne ezt visszanyerni? Közbenjáró által. Tehát szükségünk van közbenjáróra, mert általa menetelünk van az Atyához. Ez a közbenjáró Jézus Krisztus (1Tim 2:5). Igaz, hogy sokan a lelkesekre, vagy a már meghalt apostolokra, szentekre is így tekintenek. Bizonyos formában, akik jól végzik lelki munkájukat, közbenjáróknak vehetők. Amit azonban mi emberek tehetünk, csak árnyéka annak, amit Urunk tesz mindnyájunkért. Ahhoz, hogy közbenjárói szolgálatot végezzünk valaki, bensőséges kapcsolatban kell lennie azzal is, akinél közbenjár. Ezt Jézus Krisztus képes igazán megtenni. Az Atyával való kapcsolata földönjárása idején sem lazott meg, bátran kimondhatta, hogy egy az Atyával, viszont velünk emberekkel is egyé vált. Ismeri mindnyájunk helyzetét. A Jelenések könyvében így üzen a kísértészi gyülekezetnek: „Tudok cselekedeteidről.” Tehát Nála adottak a feltetelek ahhoz, hogy közbenjárónk legyen. Azt a szolgálatot végzi is. Már főpapi imájában láthatjuk, mennyire szíven hordta tanítványai — és az ő szolgálataukra megtérők — sorsát. Miután felment az Atyához, ezt a közbenjárói szolgálatot tovább végzi üdvünkre.

A mi közbenjárónk érdek nélkül végzi szolgálatát. Rokonait nem részesítette előnyben, viszont a legmegvetettebb embert sem utasította el, ha buzgó szívvel hozzá fordult (példaként ott a megtérő látó). Közbenjárói szolgálatát nem lehet pénzben megvásárolni, kieszközőlni; egyedüli alap a személyes kapcsolat Vele.

Jézus Krisztushoz mindenki és minden időben jöhet. A Zsidókhoz írt levél írja úgy mutat Jézusra, mint az újszövetség közbenjárójára. Az ószövetségi időben Mózes volt Izrael közbenjárója, az újszövetségben Jézus Krisztus. Az Istennel való megbékülés, vagy kibékülés csak általa lehetséges.

Ha úgy érzed, hogy az Atyával való viszonyod nincs rendben, lásd meg Jézus Krisztust, az Atya által rendelt közbenjárót, aki mindent rendbe hozhat! Jöjj hozzá, kérd meg Őt és elintézi ügyedet! Ha pedig rendezett viszonyban élsz vele, légy hálás Jézus Krisztusnak, aki által így élhetsz, és maradj meg ebben az istenközeliségben!

Fülep Sándor

Erősödő kapcsolatok jegyében (IV.)

A Szabadegyházak Tanácsának küldöttsége a Szovjetunióban

A tizenegy fős szabadegyházi küldöttség május 11-én két csoportban indult el Moszkvából néhány nevezetes város és a benne élő gyülekezet látogatására. Palotay Sándor és felesége, Szakács József adventista egyházelnök és felesége, valamint Oláh Károly adventista főpénztáros a Távol-Keletre utazott.

Laczkovszki János, testvér és felesége, Révész László, Nagy János, Deák József és Simonfalvi Lajos testvér pedig Fedotov testvér vezetésével Leningrádba utazott. Este indultak vonattal — kényelmes hálókocsikban — a 800 km-es útra. Utazásunk kényelmes volt, két-két személy utazott egy-egy hálókocsikban.

Az állomáson a gyülekezet vezetősége várt ránk, testvéri szeretettel a szívükben és virággal a kezükben. Az Európa szállóban kaptunk elhelyezést. A reggeli után ismertették a helyi vezető testvérek leningrádi programunkat és nagy szeretettel érdeklődtek aziránt, hogy van-e valamilyen igényünk, a programunkat illetően. Mivel még egyikünk sem volt Leningrádban, így rábíztuk vendéglátóinkra, hogy a rendelkezésünkre álló rövid idő alatt azt mutassák meg történelmi nevezetességgű „hős” városukból, amit ők is legényegesebbnek tartanak, így városnézésünk során megtekintettük a világ-híró Ermitázszt (a volt Téli Palotát). Ebben a gyönyörű épületben kétféle millió hat-százezer kiállítási tárgy látható. Ezek közül tizenötezer festmény. Felmérhetetlen az itt tárolt műkincs értéke. Pazarul épített termeket, aranyozott, féldrágakövekkel díszített helyiségeket láthattunk. A sok bibliai témájú kép közül különösen megragadta figyelmünket A vérző Krisztus a kereszten, valamint A tékozló fiú hazatérése. Városnézésünk során láthattuk a történelmi nevezetességgű Auróra hajót, a Szmolnij, az egyetemet s még néhány nevezetesebb épületet.

Ebéd után látogatást tettünk a Piszkarjovszkai temetőben, melyben több mint félmillió hős emlékét őrzik a nép nagy kegyelettel. Mérföldes szelvényekkel járó áldozatot hoztak Leningrád lakói városuk és hazájuk védelmében. Mivel a hitleri fasiszta csapatok nem tudták bevenni a várost, blokádt alá vették, és 900 napon át elzárták a külvilágtól. De ezzel az embertelen hadművelettel sem tudták megtörni Leningrád védőinek erejét.

Ebben a hatalmas, parkosított temetőben, az ismeretlen hősök emlékművé-nél állandóan ott található a friss virág; sőt a kis utak szélén és a gyepek terü-

leteken is széjjelszórt virágok voltak, pedig még Leningrádban sem volt tavasz ottlétünkkel. Megható élmény — és különös érzés járja át az ember szívét — amikor ezeket a nagy áldozatokra emlékeztető helyeket és emlékműveket látjuk, amelyek nemcsak a hősök áldozatáról beszélnek, hanem arról is tanúszkodnak, hogy a ma élő nemzedék milyen kegyelettel őrzik a hősök emlékét. Ugyanez az érzés töltötte el szívünket, amikor megtekintettük a város új, hősi emlékművét. A különböző helyekről érkezett látogatók és turisták magatartása is azt bizonyítja, hogy az emberiség nagyra értékeli a békét, amelynek megvalósulása sok áldozatot követelt a szovjet néptől. Megkapó volt tapasztalunk, miként viszonyul a testvériség a hősök emlékéhez. Szinte minden hívó ember személyesen is érintve van ebben, hisz alig akad család, melyből a háború ne követelt volna áldozatot, vagy áldozatot. Mégis úgy éreztük megnyilatkozásaikból, hogy nem tesznek különbséget hívó és nem-hívó emberek között, amikor a hősi múltról esik szó. A hazafiság világnézettől független megnyilvánulását szemlélhetjük ebben.

Szombaton, május 13-án, a Leningrádtól 50 km-re levő Pavlovskba utaztunk. Itt van Pál cár egykori, 1782-ben épült nyári rezidenciája: ma már műemléképület. 1918-ban Szépművészeti múzeumnak rendezték be.

A hatalmas képgyűjtemény, amely a cárok tulajdona volt, felmérhetetlen értéket jelent. A németek nagy rombolást végeztek itt is 1944-ben. A helyreállítás 25 évig tartott, hatalmas összegekbe került ennek a palotának, a külföldi termeknek, szobáknak a restaurálása. A mai látogatók úgy gyönyörködhetnek a sok műkincsben, az egyes termek megterített asztalaira helyezett étkészletekben, amint azok annak idején használatosak voltak. Szinte a világ minden híres művésztől találhatók alkotások a képgyűjteményekben. Ezt a pompát látva nem tudtuk megállni, hogy az általunk is jól ismert régi élet arnyoldalaról ne szóljunk, nevezetesen arról, hogy a cárok, papi méltóságok, főurak milyen nyugodt lelkiismerettel tudták ilyen fényűzően élvezni az életet, amikor a szegények — munkások és muzsikok — éhbéren tengették napjaikat.

Pavlovskból Puskinba mentünk. Útközben megtekintettünk egy finn luteránus templomot. Szombat lévén, a hívek éppen istentiszteletre gyülekeztek. A gyülekezet lelkesével is találkoztunk.

Kétezeröttszáz tagot tartanak számon ebben a nemzetiségi egyházban.

Ezután meglátogattuk a későbbi liceum épületét is. Ebben tanult Puskin, a híres orosz költő is. Délután látogatást tettünk a híres Izsák székesegyházban, amely valaha cári székesegyház volt. 1818-tól 1858-ig épült ez a hatalmas, gyönyörű templom. Ebben a hatalmas épületben, ahová az egykori cárok jártak, 9000 személy fér el; alig lehet üres falrészt találni. Értékesebbnél értékesebb festmények, kupolafreskók hirdetik azt a gazdagságot, amiben a cárok és főurak éltek.

Leningrádi látogatásunk vasárnap este ért véget. A gyülekezet 1961-ben egy volt pravoszláv templomot kapott. A szép nagy templom is kicsinek bizonyult a háromezer tagú gyülekezet számára. A gyülekezet vezetősége azonban örömmel mutatta azt a tervet, amely rövid időn belül megvalósul. Eszerint egy-egy oldalhajó hozzáépítésével, a gyülekezet minden igényét kielégítő istentiszteleti hely lesz. Az igeszolgálatokat úgy osztottuk be, hogy küldöttségünk egyik része délelőtt, másik pedig délután hirdetett igét. A gyülekezet három istentiszteletet tart vasárnaponként. Egymást felváltva, két énekkel szolgál az istentiszteleteken Istent dicsőítő gyönyörű énekekkel. A Szovjetunióban élő testvérek hívóitól pünkösdig szinte minden vasárnap az Úr Jézus feltámadását ünneplik közös énekek és karénnel, melyek a feltámadt Krisztust magasztalják. Az énekkar szolgálatain túl a gyülekezet is négyzó-lamra énekel. Éneküket szívforrasító-nak, örömtelnek éreztük. Kedves alázatauk felejtethetetlen számunkra.

Életükkel ismerkedve látnunk kellett, hogy sok tekintetben megvannak a gondjaik. Élénk azonban bennük a törekvés, hogy jobban és teljesebben szolgálhassanak az Úrnak. Nem az elő-jogok megszerzése a céljuk népük között sem, hanem áldozathozó életre igyekeznek. Öszintén bizakodnak benne, hogy mind társadalmi, mind egyházközi szinten fokozottan csökkön az itt-ott még fellelhető bizalmatlanság. Egyé-ként nagy figyelemmel kísérik és sok-sok értékelik a magyarországi egyházak, ezen belül a kis egyházak eredményeit szolgálatuk megtalálásában.

Az esti istentisztelet után szeretetvendégség keretében vettünk búcsút a gyülekezet vezetőségétől. Fagyuhin testvér, a gyülekezet főpresbitere, nagy szeretettel és áldást kérő imádsággal köszöntö meg mennyi Atyánknak a testvéri együttlét áldásait. Így indultunk tovább, körutunk következő állomására.

Laczkovszki János

Köszöntés

A Magyarországi Szabadegyházak Tanácsa elnökének, dr. Palotay Sándornak a kezdeményezésére, a már korábban kialakult baráti és testvéri kapcsolatok elmélyítésére, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus tanácsának meghívására június 14-én egyhetes látogatásra hazánkba érkezett id. dr. Martin Luther King békedíjas baptista lelkipásztor, a polgárjogi küzdelemben mártírhálált halt Nobel-békedíjas baptista lelkipásztor, ifj. dr. Martin Luther King édesapja, néhány családtagjának kíséretében. Vele érkezett dr. Haraszi Sándor lelkipásztor is, aki szintén sokat fáradozott a látogatás megvalósításában érdekében.

Reménységünk, hogy kedves Vendégeink közöttünk végzett ténykedése, gyülekezeteink és közösségeink épülését és ezáltal a népek további közeledését fogja szolgálni.

Vendégeink életére, ittartózkodására Isten áldását kívánjuk testvéri szeretettel!

Mit gondolsz?

Máté 17:25

Vannak kényszerítő helyzetek, amikor valaki számonkéri tőlünk gondolatainkat. Pedig mi talán szívesen haligatnánk, semlegesek maradnánk egy-egy adott kérdésben. De itt van Péter Jézus előtt. Jézus rákérdez: „Mit gondolsz Simon?” Nem: ki mit gondol, hanem hogy Simon mit gondol! Ez Péter számára kétszerezsen is kényszerhelyzet. Először, mert kérdezi valaki, válaszolnia illik. Másodszor pedig, hogy éppen Jézus kérdezi, aki előtt nem lehet gondolatainkat szépitgetni, mert...

Az ügy, amely előttünk van, kettőjük ügye, kettőjüknek kell döntenie is. Jézus Pétert kérdezi először. Hogy látja Péter? Mit szól hozzá? Hogy oldaná meg Péter a kérdést, ha Jézus nem lenne jelen? Egy biztos: nem úgy, ahogy Jézus végül megoldotta. Az ügy, és mostmár Jézus kérdése is, összekötötte a tanítványt Mesterével. Segítettek ebben a drakmaszedők is.

Péter lényegében helyesen, józanul, reálisan, a fennálló jogrend szellemének megfelelően válaszolt. Jézus azonban nem ebben látta a megoldást.

A föld királyai vámot szednek az emberektől, az idegenektől, a fiak tehát szabadok volnának, de... A vámolni vágyó, a vámrá éhes emberek — látod Péter? Láthatod! — minket sem kímélnek meg. Jól gondoltad. Igaz, hogy a vámmal csak az idegenek tartoznak, de arra nem gondoltál, hogy a vámrá éhes emberek szemében mi is — te is meg én is — idegenek vagyunk. „De hogy őket meg ne botránkoztassuk... add oda nekik enérettem és teéretted.”

Ebben a jézusi mondatban és megoldásban lesz előttünk — és Péter előtt is — nyilvánvaló, világos, hogy mennyire nem gondolt Péter csakugyan az Isten dolgaira, hanem csak az emberi dolgokra (Mt 16:23).

Lehet, hogy Péter — Jézus nélkül — az egy státer megtakarításával, izmainak erejét váltotta volna fel apróra, és így próbált volna megfizetni, rendezni az ügyet. Talán móresre tanította volna a jogtalanul követelőző drakmaszedőket. Gondolom, ezt a megoldást választottuk volna mi is valamennyien, mert hisz' ez látszott volna előttünk is igazságos megoldásnak. De mennyivel simább, csendesebb volt a kérdés megoldása úgy, ahogy azt Jézus intézte el.

Tanulság: Jézus ügyeket intéz el, nem embereket. Az ügyeket is úgy — mindig úgy —, hogy mások meg ne botránkozzanak, és úgy, hogy az övéin se essék csorba, ne szenvedjenek kárt anyagiakban sem. Inkább Ő fizet, ha kell, életével is.

Imre Albert

SZÁMOK A BIBLIA FÉNYÉBEN II.

A betű és számmissztika hívei szerint a kabala segítségével megismerhető az isteni akarat és elkerülhető a szenvedés. A kabala (héber szó, jelentése hagyomány) a magyar szóhasználatban inkább szerencsét hozó tárgyat jelöl. A mágia (mezopotámiai tudós papok, mágusok nevéből képzett görög szó, jelentése varázslat) is különös jelentőséget tulajdonít a számoknak. Említettük már a néphagyományban élő különös számokat. Ma is szerencsétlennek számít a 13. Különösen szerencsétlen pl. a 13-ra eső pénteki nap. Él a babona. Annak ellenére, hogy küzdünk ellene. Modern fiatalok számon tartanak szerencsés és szerencsétlen napokat, kritikus időszakot. A számok mintha még ma is (sok egyéb dologgal együtt) bűvöletben tartanák az embereket.

A Biblia jelképes számai nem sugároznak erőt, nem misztikusak, egyszerűen csak utalnak valamire, jelölnek, jelentenek valamit. Nem közömbös, hogy tudjuk-e mit. Mielőtt belemélyednénk a bibliai számok elemzésébe — bár talán szerencsésebb lenne később tenni ezt —, készítsünk egy összefoglalást a jelképes számokról, s arról, hogy mit jelentenek. Az 1 Isten száma, a 2 a világé. (Legutóbb említettem a két világ jelölésére szolgáló eszközöket.) A 3 szintén Isten száma. Ez azonban nem azt hangsúlyozza, hogy egy Isten van, hanem azt, hogy a világban a világért hármas formában van jelen (Atya, Fiú, Szentlélek). A 4 az Istennel ellenséges világ száma. Azt jelöli, ahogy az Istentől elszakadt világ él és „tájékozódik” (pl. 4 égtáj). De erre utal a 40 éves pusztai vándorlás, a 40 napi bóját, vagy az embervilág felé Isten hatalmát közvetítő kérubok négyes száma is. És most ugorjunk a 7-hez, ami a 3 és 4 összege. A világon és a világért dolgozó Istent jelöli (7 Szellem, 7 fátyla, 7 szem stb.). A hét nap is egy bizonyos időszakot jelent, amelynek utolsó napja Istené, így teljes a hét. A 6 jelentése: (az iménti 7 nap analógiájára) a teljesből épp az Istené hiányzik, a munka (napok) jelölésére szolgál, amit Isten nélkül végez az ember (pl. 666). A 12 a befejezettséget jelöli. Ezzel kapcsolatban már említettem a 12×12 000 = 144 000 képét. 12 törzs, 12 tanítvány, 24 vén stb. A hetet az adja, hogy Isten (3) és a világ (4) újra egymásra talál. Ennek érdekében dolgozik Isten. A 7 az Isten művének befejezését jelöli. Nagyjából ugyanazt jelöli a 12 (3×4), Isten áthatja a világot.

A történelmi eseményekkel kapcsolatban rendszerint a 10-es számrendszer számait használja a Biblia. A történetek is lehetnek jelképesek. A 7 fele a 3,5 a félbetört, féligkész isteni munkát jelöli, de lehet egyszerűen a befejezetlenség jelölése is. A 3 és fél év hónapokban is szerepel (42 hónap), sőt napokban is. A fél nap is a végzetlen munka jele.

A képes számok természetesen lehet-

nek esetleg valóság is. Az 1000 éves békeországgal kapcsolatban az 1000 jelképesen a hosszú időre, a korszakra utal, de 1000 év valóságosan is hosszú idő. Nagy hiba lenne azonban a jelképes számoknak valóságos számértéket tulajdonítani. A kijelentésnek olyan területén vagyunk (különösen az apokaliptikus irodalomban, Jelenések könyve, Dániel könyve stb.), ahol csak nagy alázattal, levett saruval járhatunk.

Es most nézzük kissé módszeresebben a jelszámokat! Szeretném itt megjegyezni, hogy ezek a számok nem jelentenek feltétlen bizonyítékot a hitetlenek felé amellet, hogy a világot Isten teremtette, de megerősítésül szolgálhatnak a hívőknek. A 3 és a 4 valamint ezek összege és szorzata a 7 és a 12 valóban fontos helyet foglal el a természeti törvények leírásában. Bordás testvér említi a Mengyelejev féle periódusos rendszert, amely a kémiai elemeket 7 periódusba sorolja. Való igaz. Sőt az is, hogy annakidején Mengyelejev egy csomó üres helyet hagyott táblázatán és állította, hogy még föl nem fedezett, de létező, sőt elméletileg meghatározható elemek helyéről van szó. Az idő őt igazolta. A hetes szám szerepel a kristályok kialakulásával kapcsolatos tudományos megfigyelésekben is. Brawais francia krisztallográfus állapította meg, hogy mindössze 14 elemi cella lehetséges (2×7). Az is igaz, hogy a szimmetria-elvek alapján 7 rendszerbe lehet sorolni a kristályokat, az anyagnak e remek, mesterművű megjelenési formáit. Már nem ennyire egyértelmű a kép földünk légkörét tekintve. A szakirodalom ugyan tud a légkör hetes fölosztásáról, de a két részre osztás az általánosabb: I. 1. troposzféra, 2. sztratoszféra, II. 1. ionoszféra (vagy termoszféra) és 2. az exoszféra. Így viszont a 4-es szám kap hangsúlyt, amelynek jelképes értelméről már szoltunk. Az is érdekes, hogy (a kisbolygókat nem számítva) a Föld a bolygók sorrendjében a Nap felé közelítve a hetedik, a Naptól számítva viszont a harmadik bolygó. És még egy szám: a Nap a Föld tömegénél 333 000-szer nagyobb. Miért pontosan ennyiszor? A három 3-as jelképesen olyan szám, mint pl. a 666, csak épp pozitív értelmű! A Föld tengelykörüli egy fordulatához 24 óra, azaz egy nap szükséges. (Ha játszani akarnánk a számokkal, a 23 óra 56 perc és 4 másodperces pontos fordulat-ido is adna erre lehetőséget). A Nap körüli egy fordulat ideje egy év, vagy 12 hónap, vagy 365 nap. A forgástengely a földpálya síkjával 66 fok 33' 1"-es szöveget zár be. Érdekes szám! Ez a „dőlés” teszi lehetővé a 4 évszak kialakulását. Egy-egy évszak három hónapból áll. 4 és 3. A szorzatuk adja az év hónapjainak számát, a 12-t.

A Hold szinódikus keringési ideje ke-reken 30 nap. Négy holdfázisról beszélünk (újhold, elsőnegyed, holdtölte,

utolsónegyed). Egy-egy fázis kerekén hét napból áll. A holdévet főleg az ókorban használták időszámításra. (A mohamedánok ma is ezt használják.) A holdév 354 napos.

És néhány apróság: a búzaszemnek hét héja van, a madártorjának hét része. A csibe 21 nap (3×7) alatt kel ki a tojásból (a háziállatoknál a különféle ciklikus élettani folyamatok vonatkozásában is fontos szerep jut a 7-es számnak).

Említettem, hogy mindezzel aligha lehetne meggyőzni bárkit is arról, hogy van Isten. Az is nyilvánvaló, hogy sokkal többször fordulnak elő más számok — mint jellemzők — az említett jelszámokon kívül. Túlzás azt állítani, hogy ezeknek a számoknak és a Biblia jelszámainak azonossága a Szentírás hitelenségének bizonyítéka. A Biblia használja ezeket a számokat jelszámként is, de ez nem bizonyíték arra, hogy e számok forrása, sugalmazója is. Nem bizonyítja mindez azt, hogy Isten ilyen módon (azáltal, hogy a természetben és a Bibliában is megtalálhatók e számok) akarja magát kinyilatkoztatni. Sokkal természetesebb, hogy a törvényszerűségek, vagy természeti törvények jellemző számai kerültek bele a Bibliába. Ez a reálisabb magyarázata a számok azonosságának. Mindez semmit se von le annak a föltételezésnek az értékéből, hogy Isten a teremtett világban (az embert is beleértve) különös helyet biztosított ezeknek a számoknak, s abból, hogy e számok a Bibliában is jelölnek valamit, ami több, mint számérték.

Ha az ember üzenetet kíván küldeni egy földön kívüli föltételezett civilizációba, akkor üzenetközvetítő jelekként nem betűket, szavakat, hanem számokat, számcsoportokat, műveleteket, egy- szóval számjeleket alkalmaz. A számok nem ütköznek „nyelvi” akadályba. Miért ne tehetné volna (és tehetné) ugyanezt Isten? Mért ne volna az is lehetséges — ahogyan Bordás testvér állítja —, hogy a számok föllelhetősége a Bibliában és a természetben amellet szól, hogy Isten ezáltal is üzeni kíván. Természetesen az említett jelszámokra gondol itt. Hadd utaljak egy igére, amely összefoglalja, hogy Isten sokszor és sokféleképpen szolt, azonban legfontosabb és végső szava Jézus Krisztus (Zsid 1:1–2). Mi Őt hirdetjük, Isten megtestesült, legérthetőbb szavát. Örülünk, ha fölfedezünk egy-egy más jellegű „bizonyítékot”, ami a hívőnek bizonyíték lehet, a hitetlennek azonban kevésbé. A jelnek bizonyíték lehet, a hitetlennek azonban kevésbé. A jel nem vezet hitre, de megerősítheti a hitet. A jelkivánók, vagy jelkeresők nem kapnak más jelt az Úrtól, mint a Jónásét (Krisztus halálának és föltámadásának valóságát), a Krisztus-keresők azonban nemcsak jelt, de bizonyosságot is nyerhetnek.

Ifj. Almási Mihály

Versenypályán

1 Korintus 9:24: „Akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat”.

„Ahol élet van, ott mozgás van” — szokták mondani. Sokszor nem mindegy, hogy milyen a mozgás. Az élni vágyó és felelősséget érző ember szüntelen lelkesedéssel érzi magát az aktívabb életre. A fejlődés, a fokozott igények, a mindenkiért érzett felelősség, dinamikus életstílust diktálnak. Az élet minden területén jövője van a magasabbrendű célokért történő mozgásnak, versenyképességnek.

Versenyről csak több ember, munkacsoport, gyár, tudományos és kutató tevékenység viszonylatában lehet szó. A versenyképességben mindig az a cél: ki az első, ki az erősebb, kinek a gyártási technikája jobb és minden igényt kielégítőbb? A versenyképes munkát, tudományos felfedezést, sportot megkülönböztetett megbecsüléssel szokták díjazni. Az egészséges verseny a tudomány, a sport, a technológia területén már nemzeti létkérdés. Aki többet és jobbat ad, annak van létjoga. Öröndetes jelenség, hogy a fejlődő országok sorában népünk az iparban, a mezőgazdaságban, a tudományos kutatás terén alkotó és versenyképes teljesítményt ért el.

A fent említetteket már megszoktuk, szinte természetesnek tartjuk a Biblia szerint is. Ha elismerésről hallunk, egyetértünk azzal, mondván: „... méltó a munkás az ő jutalmára” (Lk 10:7b). Sokan vannak azonban, akik termelő erő, képzettség hiányában belenyugszanak elmaradottságukba, közönyükbe. Súlyosan vétenek az egyéni küldetésstud ellen, nem lelkesednek; a minimális teljesítmények érdekében is nógatni kell

őket. Másrészt pedig az élet minden területén szükség van lelkesedésre és odaadással a lelkiekért, mindennapiakért. A mindenkiért élés a tudatos és áldással való élet egyszerű kifejezése.

Igénk az általánosságban említett lehetőségeknél is magasabbrendű élet érdekében ösztönöz többre és jobbra. Az imádkozó népek példaként kell látni a bibliai hősöket, mártírokat, akik a maguk korában nem az élet napsütéses és kényelmes útját választották, hanem vállalták a küzdelmes úttörést, kezdeményezést abban a menetelésben, amely a bűn és a halál árnyékának völgyén át vezet a lélek győztes világába. Az ókori futóversenyeken csak egy győztest jutalmaztak. A bűn elleni küzdelemben, a hit versenypályáján mindenkit. A sportversenyzők tábora nagyra nőtt, de a hitélet terén is sokan törnek cél felé. Ezért Istené a dicsőség! János apostol megszámlálhatatlan nagy sokaságról ír, azokról, akik már célhoz értek (Jel 7:9). Ezek nem versenyzők voltak, hanem állhatatos, nagyhiú győztesek a Krisztus által. A letűnt korok távlatában úgy tűnik, hogy nagy a lemaradás a lelki versenyfutásban. A lemaradás pedig mindig ráfizetéses.

A tények ismeretében szükséges és időszerű egymás igei ösztönzése: „Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek!” (1Kor 9:24). Pál apostol élményszerűen kiáltotta: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít!” (Fil 4:13). „De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözüli” (Mt 24:13).

Rác István

Szentségre hívott el

1 Thesszalonika 4:7: „Nem tisztatlanságra hívott el minket az Isten, hanem megszentelődésre”.

Mindegy, hogy mi voltál régen; attól kezdve, hogy az Úr hívó szavára engedelmes feleletet adtál, „a régiek elmúltak; íme újja lett minden” (2Kor 5:17b). Új élet, új korszak kezdődött el az életedben, de vajon most is tart-e még mindez? Vagy tán megfakult az örömd, feledésbe merült a szent hívás, és ma már kétségbeesetten tákolysz hamisan csengő elméleteket visszacséds, kétfelé sántikáló életed igazolására? Ha így van, hagyd el a semmitérő szavakat, és adj teret a bűnbánat könnyeinek! Csak így juthatsz el ismét a megújító kegyelem által helyreállított, sóvárgott tisztasághoz.

Ha helyreálltál, vigyázz visszanyert tisztaságodra! Mint kőbevésett írás legyen előtted mindig: Szentségre hívott el engem az Úr! Szentül élj, azaz különítsd el az Úrnak, rendeld alá az ő akaratának egész lényed! Mindezt termé-

szetesen nem a világból kifutó remete módján kell megvalósítanod, hanem úgy, hogy benne maradsz, benne élsz az emberek forgatagában. Úgy mint Jézus, aki — hogy szolgálhasson az embereknek — készséggel osztozott a körülötte élők örömeiben, gondjaiban, gyászában. Önmagát odaadta, szétosztogatta a világnak, de közben mégis távol tartotta magát minden ártó hatástól. A farizeusok képmutatása, Heródes álnoksága, a könnyen hevülő állhatatlansága nem talált talajra benne.

Bízd magad a Szentlélek tisztaságban megtartó oltalmára és vezetésére! Légy kész a hallásra, amikor Istened, vagy segélyért kiáltó felebarátod szava érkezik hozzád; de légy süket, amikor Sátán akarna téged sima szavával megejteni! Fűrkszd éles szemmel Istennek e világban megnyilvánuló akaratát és hatalmát; de légy vak, amikor a mást, vagy a másét megkivánó bűn kapujává lehetne szemed! Járj szentül, elhívásodhoz méltón!

Győri Kornél

Helyünk a békemunkában

A Magyar Újságírók Országos Szövetsége és az Állami Egyházügyi Hivatal 1978. május 18-án az egyházi lapok szerkesztői és munkatársai részére konzultációt tartott a Magyar Sajtó Házában. A megjelent újságírók előtt dr. Bartha Tibor református püspök tartott előadást az egyházak tevékenységéről a hazai és nemzetközi békemunkában. A téma szakavatott ismerője méltatta a

béke ügyében összehívott egyházi konferenciák munkáját, hogy ezeknek a béketoirekvéseknek az Ige minden hallgatóját át kell hatnia. Kitért rá, hogy milyen rendkívüli jelentőséggel bírt ezen a területen dr. Billy Graham evangélista múlt évi látogatása. Az ehhez hasonló események oszlatják a bizalmatlanságot, s jó segítséget nyújtanak a népek közeledéséhez.